

Prológus

Black Country, Rowley Regis városa
2004

Ötágú csillagot alkottak a kis bucka körül. Csak ők tudták, hogy a frissen felásott föld sírgödröt takar.

A jég- és hóréteg alatt megbúvó, fagyott földet ásni olyan volt, mintha kőbe akartak volna vésni valamit, ezért felváltva dolgoztak. Mindenkire sor került. Mind az ötükre.

Ha felnőtt méretű gödröt kell ásniuk, az tovább tartott volna.

Kézről kézre járt az ásó. Volt, aki tétován, habozva fogta meg, mások biztosabb kézzel. De senki sem ellenkezett, és senki sem szólt egy szót sem.

Tisztában voltak vele mindannyian, hogy egy ártatlan életet vettek el, de az egyezés megköttetett: a titkaikat el kell temetni!

Öt lehajtott fej nézte merőn a földet, mintha csak azt várnák, hogy megjelenjen előttük a holttest, amelyet elnyelt a máris friss hópelyhektől csillogó föld.

Amikor megtelepedtek a sírhanton a szállingózó hópihék, a csoport tagjainak hátán végigfutott a hideg.

Aztán ment ki-ki a dolgára: az öt emberalak lábnyomai csillagot tapostak a friss, ropogós hóba.

Elvégeztetett.

1. fejezet

Anglia, Black Country
Napjainkban

Teresa Wyattet hatalmába kerítette a megmagyarázhatatlan érzés, hogy ez lesz élete utolsó estéje.

Amikor kikapcsolta a tévét, csönd borult a házra. De nem a mindennapos, lefekvés előtti, átlagos csönd.

Nem igazán tudta, mit várt a késő esti híradótól. Hiszen már a helyi csatorna esti hírműsorában is hallotta a bejelentést. Talán abban bízott, hogy valami csoda folytán az utolsó pillanatban kegyelmet kap?

Két éve, az első kérelem benyújtása óta úgy érezte magát, mint a halálsoron raboskodó elítélt. Mintha időnként jöttek volna az örök, és beültették volna a székbe, de aztán a sors kegye folytán visszakerült a biztonságot adó cellájába. Most viszont végleg megpecsételődött a sorsa: tudta, hogy nincs több kifogás, nincs több haladék.

Vajon a többiek látták a híradót, és ha igen, ők is ugyanúgy éreznek, mint ő? Vajon bevallják maguknak, hogy a büntudatnál erősebben munkál bennük az életösztön?

Ha jobb ember lenne, talán pislákolna benne némi lelki-furdalás is, nem csak az foglalkoztatná, hogy miként menthetné az irháját. De nem pislákol.

Ha nem tartja magát a megállapodáshoz, azzal lerombolt volna mindent, gondolta. Akkor az emberek undorral ejteték volna ki a szájukon Teresa Wyatt nevét, és nem övezné az a tisztelet, amely most kijár neki.

Teresának nem volt kétsége afelől, hogy a panaszt komolyan vették volna. A bejelentő fondorlatos, de szavahihető ember volt. De örökre elhallgattatták – és ő ezt soha nem fogja megbánni!

Ezzel együtt nem tagadhatta, hogy a Crestwoodban töltött évek óta olykor összerándult a gyomra egy-egy hasonló mozgású, hasonló hajszínű vagy fejét hasonlóan oldalra billentő ember láttán.

Most fölállt, és megpróbálta lerázni magáról az árnyként rátelepedő melankóliát. Nagy léptekkel kivonult a konyhába, és betette a mosogatógépbe az egyetlen tányért meg az egyetlen borospoharat.

Nem volt kutyája, akit kiengedjen, macskája, akit beengedjen, így csak azt kellett megnéznie, mielőtt nyugovóra tér, hogy bezárt-e mindent.

Ismét hatalmába kerítette az érzés, hogy ennek az óvintézkedésnek semmi értelme, hiszen a múltnak úgysem lehet útját állni. De elhessegette a komor gondolatot. Nincs mitől félnie, győzködte magát, hiszen egyezséget kötöttek, amelyet tíz éven át nem szegett meg senki. Csak ők öten tudják, mi az igazság, és senki más.

Tudta, hogy ilyen feszült idegállapotban úgysem fog egyből elaludni, de azt is tudta, hogy reggel hétre értekezletet hívott össze, amelyről nem késhet el.

Belépett a fürdőszobába, és folytatni kezdte a vizet. Nem sajnálta belőle a levendulás habfürdőt, amelynek illata máris belengte a helyiséget. Ha jól kiáztatja magát, az a korábban megivott pohár borral párosulva biztosan álmot hoz a szemére.

Mielőtt beült a kádba, a szennyeskosár fedelére helyezte a gondosan összehajtogatott köntösét meg a szaténpi-zsamáját.

Lehunyta a szemét, és átadta magát az őt körülölelő víznek. Mosolyogva nyugtázta, hogy a szorongása máris kezd

oldódni. Csak túl érzékenyen reagált az új fejleményre, ennyi az egész.

Teresa úgy érezte, két részre oszlik az élete. A Crestwood előtti harminchét év varázslatos időszak volt: ambiciózus szingliként egymaga döntött mindenben, nem tartozott beszámolóval senkinek.

A Crestwood utáni években viszont egészen más volt a helyzet: a nyomába szegődő félelem árnyat vetett minden lépésére, előírta, mikor mit tegyen, hogyan döntsön.

Olvasta valahol, hogy a lelkiismeret nem több, mint a lebukástól való félelem. És volt annyira őszinte, hogy beismerje: az ő esetében igaz az állítás.

De a titkuk biztonságban van. Nem fenyegetheti veszély!

Hirtelen üvegcsörömpölést hallott. Méghozzá nem valahonnan messziről, hanem a konyhaajtó felől.

Teresa mozdulatlanul hevert a kádban, és hegyezte a fülét. Abban biztos lehetett, hogy senki mást nem riasztott fel a zaj, hiszen a szomszédos ház az övétől hatvan méterre, a hat méter magas leylandi ciprussövény túloldalán helyezkedett el.

Egyre sűrűbb, egyre vészterhesebb lett a nagy robaj utáni csönd. Talán csak esztelen vandáلكodás áldozata lett az ablak... Lehet, hogy pár diák kinyomozta a címét. *Istenem, add, hogy így legyen!*

Szinte megreszkettette a halántékát az ereiben vadul lükettő vér. Nagyot nyelt, hogy kitisztuljon a füle.

A testét elborította a furcsa érzés, hogy már nincs egyedül. Megpróbált felülni, mire a fürdővíz hangosan lötyögött, majd megcsúszott a keze a kád porcelánfalán, és a jobb oldala visszahanyatlott a vízbe.

A lépcső aljából jövő hang végképp eloszlatta a halovány reményt, hogy talán csak vandálok zavarták meg a nyugalalmát.

Teresa úgy érezte, kikökkent az idő. Egy párhuzamos

univerzumban reagáltak az izmai a közelgő veszélyre, a valóságban viszont testileg is, szellemileg is lebénította az elkerülhetetlen vég tudata. Mert tisztában volt vele, hogy most már nincs hova bújni.

A lépcső nyikorgása hallatán egy pillanatra lehunyta a szemét, és nyugalmat erőltetett magára. Bizonyos fokú szabadságérzettel töltötte el, hogy végre szembesülnie kell az őt gyöttrő félelmekkel.

Amikor az arcába csapott a kinyíló ajtón beáramló hűvös levegő, felpillantott.

Fekete, arctalan árnyalakot látott maga előtt. Az illető te-repnadrágot, vastag, fekete polárfelsőt, hosszú nagykabátot és gyapjú símaszkot viselt. *De miért pont én?* – háborgott magában Teresa. *Hiszen nem én vagyok a leggyengébb láncszem!*

Megrázta a fejét. – Nem köptem – mondta alig hallhatóan. Az érzékei kezdték felmondani a szolgálatot: a teste már készült a halálra.

A fekete alak két lépéssel közelebb jött. Teresa valami árulkodó jelet keresett rajta, de hiába. Bárki lehetett négyük közül.

Teresa érezte, hogy cserbenhagyja a teste: a lábai közt vízelet csurrant az illatosított vízbe.

– Esküszöm, hogy én nem...

Félbemaradt a mondata. Ismét megpróbált felülni a habfürdőtől síkos kádban.

Szaporán, reszelősen kapkodta a levegőt, és közben azon törte a fejét, hogyan könyöröghetne a legjobb eséllyel az életéért. Mert ő nem akar meghalni! Még nem jött el az ideje, még nem áll rá készen! Még van tennivalója.

Hirtelen megjelent lelki szemei előtt a kép, ahogy a tüdeje megtelik vízzel, és felfúvódik, mint a szülinapi lufi...

Esdeklőn kinyújtotta a kezét, és nagy sokára megjött a hangja. – Kérem, ne! Nem akarok meghalni!

A maszkos alak a kád fölé hajolt, és kesztyűs kezével

megfogta Teresa vállát. A nő érezte, hogy a víz alá akarják nyomni, és küszködve megpróbált fölegyenesedni ültében. Muszáj kimagyaráznia magát, vagy legalább meg kell próbálnia... de a ránehezülő nyomás egyre erősödött. Még egyszer nekidurálta magát, de a félig fekvő, magatehetetlen testhelyzetéből nem volt kiút: a gravitációval és a sötét alak nyers erejével nem tudta felvenni a harcot.

A víz már-már ellepte az arcát, amikor szólásra nyitotta a száját. Halk zokogás röppent ki az ajkai közül, amikor még egyszer, utoljára belevágott: – Esküszöm, hogy...

De beléfojtották a szót, és már csak az orrából a víz színe felé igyekvő buborékokat látta, és az úszkáló haját.

Meg a víztükör túloldalán csillámló emberalakot.

Miközben a teste már az oxigénhiány első jeleit mutatta, megpróbált úrrá lenni a rajta elhatalmasodó pánikon. Hadonászni kezdett, és a kesztyűs kéz egy pillanatra le is vált a válláról. Sikerült kidugnia a fejét a vízből, de amikor belenézett a rideg, átható tekintetű szempárba, a döbbenetes felismerés végképp beléfojtotta a szuszt.

És pillanatnyi zavara elég volt a támadójának ahhoz, hogy korigáljon: a két kesztyűs kéz újra a víz alá nyomta Teresát, és vasmarokkal ott is tartotta.

Teresa gondolatai hitetlenkedve kavarogtak, pedig már csak félig-meddig volt magánál.

Rádöbbsent, hogy összeesküvő társai nem is sejthetik, ki-től kell félniük.